

Nejen počasí pronásledovalo rychlobruslaře

Zdi hotelu Mánes ve Svatce, tohoto tešáka z roku 26, jemuž četné přestavby a přístavby daly dnešní podobu moderního Interhotelu v alpském slohu, byly by asi hustě popsány, kdyby na ně někdo nezapomněl dělníky našeho rychlobruslení. Nedaleká dráha pamatuje hodně toho, co se v tomto sportu událo, zejména v posledních patnácti letech.

Dovolují si připojit poznámku z letošního mezinárodního mistrovství, ovšem světlým ji raději

Jeho senzací č. 1 byla štíhlá blondýna, která na rozdíl od ostatních žen ráda sděluje svůj věk: 39 let. Polská olympijská vítězka ze Squaw Valley 1960 Helena Pilejczykova. Letos překonala dva polské rekordy. Ve Svatce se pochopitelně rozklepaly nohy naší patnáctileté Burešové, už když s ní nastoupila. Dáma ji ujela na 1500 m skoro o třicetkrát kola a nad jejími časy klopili oči i naši muži.

rychlobruslařská dráha někde na Strahově. Taková, jakých je už mnoho po celé Evropě. „Projektuje se, projektuje se, ale je to ve hvězdách.“ zněla čerstvá odpověď, po níž nás zamrzelo, že jsme se vůbec ptali. Protože byla neděle dopoledne, venku svítilo slunce, kapalo ze střeš a po 18 stupních mrazu v sobotu ráno, nebylo ani památky. Ledovému hadu nedaleko měkla kůže.

Bylo toho prostě trochu moc na muže, kteří byli šťastni, že přijelo aspoň několik výtečných zahraničních závodníků, že sehnali finanční prostředky, že podniky z okolí Elektro-Pragou Hlinsko počínaje a Marsem Svatka konče věnovaly ceny v úctyhodné hodnotě. Byly mezi nimi i ozdobné petrolejové lampy se skrytým elektrickým přívodem. Vířem dne se stalo, že ji dostanou ti, kdo bydlí v onom temném druhém patře. A první sena by mělo být vědro vody — dodal kdosi.

Rychlobruslaři jsou sportovní národ skromný a nadšený. Mistrovství je vždy záležitostí Vysokiny. Budoucnost tohoto krásného sportu by měla však být záležitostí poněkud širšího kádru lidí. Neboť všechno váží v podmínkách... Zemřou-li za rok oddíly v Brně a v Plzni (jen pro příklad), pak především proto, že nemají kde svůj sport provozovat, a že na to dobrovolní pracovníci nestačí.

Poznámka na zdi Interhotelu Mánes s letopočtem 1970 by tedy nesloužila pro obveselení, i když se za 20 let otcové našeho rychlobruslení už odná učili dívat na něco pesimisticky.

JAROSLAV SALEK

PRO VÍTĚZE

„Hlas z Fronty“ 9. 02. 70r.

„Madame, přijmete náš obdiv. Jak vás přivítalo tehdy Polsko, když jste na letišti ve Varšavě ukázala fotoreportérům olympijskou zlatou medaili za vítězství na 1500 m? Pomohla jste — spolu se svou krajanou Seracinskou, která přivezla ze stejného závodu medaili stříbrnou, povýšit rychlobruslení v Polsku na ostře sledovaný sport?“

„Nezapomenu, ve Varšavě to bylo oficiální, mnozí jaksi přešlapovali, neboť ne každý souhlasil s naší tehdejší nominací. Ale doma, v Elblagu, tam byly transparenty, hudba a strašně lidí a v okolí také začalo brzy rychlobruslení v popularitě klapat na paty fotbalu. Ale celkově jsme na tom pořád jako vy, i když děvčát přibývalo a peníze už se také snáze seženu.“

Paň Pilejczykova je nezmar. Trénuje šestkrát týdně, celé léto posiluje a přesvědčuje manžela, že peníze, které její sport stojí, nejsou marné. Chce jet na OH do Sappora a tam se rozloučit. To jí bude 41 let a rychlobruslení bude

novinovému papíru; neboť hotel je nově vymalovaný a za druhé — neměli by nad ní kroutit hlavou jen ti, kdož náhodou do Mánesu přijdou vnít zrog.

Závodníky z Maďarska, Polska, Rumunska a ČSSR přijal Interhotel (patří k Interhotelu Brno), v ne-
glíze. Už 14 dní neteče ve Svatce voda, neboť se
do přivadů propadla nějaká pětina. Přes veškeré
protesty a urgency pořadatelů, kteří s ubývajícím
dny začínali trnout, zůstaly kohoutky suché. Ru-
manský mistr Okos se po příjezdu příkladně umyl
ve sněhu před hotelem, ostatní si ráno protřeli
oči, pokud nezaspali; protože časně ráno kohoutek
vydal několik cenných krápků. O hygienických po-
tížích jiného druhu pomlčíme, i o tom, že ve II.
patře nesvítí na dlouhé chodbě světlo. Pletli jsme
si pokoje a byla legrace. Vedoucí hotelu ji ovšem
nesdílel. Snad ani národní výbor, který zřejmě
v překerní situaci nepovažoval za taktičtější vyvěsit
na náměstí vlajky, které by oblažovaly, že se
v tomto koutě Vysočiny zase něco významného
děje. Když přišel telegram od patnáctičlenné výpra-
vy vynikajících Holanďanů, že uvázli na hranicích
NSR, neboť neměli očkovací průkaz, oddechli si
mnohý, neboť ostuda se dala v tuto chvíli lomit
nejméně dvěma.

Dost však o Interhotelech. Jde o rychlobrusle-
ní, řekne si asi čtenář, znavený už nekonečnými
rozbory objektivních potíží. Dodejme jen, že vo-
da začala téci hodinu před skončením mistrov-
ství.